

2013 szeptember Próza

Cserna-Szabó András: Mia

Szokatlanul enyhe volt a tél, karácsony előtt egy héttel váratlanul kitavaszkodott, hét ágra süttött a nap és langyos szellő fújdogált, sőt néhány teljesen összezavarodott madár még dalolt is, miközben azon morfondírozott, hogy akkor most költözzön végre, vagy maradjon. Raszkó Imrét mindig lustává és melankolikussá tette a tavasz, most is. Munka után rendszerint már semmihez sem volt kedve, se mozihoz, se tévéhez, se sétához, csak feküdt otthon az ágyán, céltalanul és magányosan, és ingyenes katalógusokat olvasgatott. Szerette az ingyenes termékkatalógusokat. Nem akart ő venni semmit, de ezek a reklámfüzetek lágyan elringatták a képzeletét. És most éppen erre volt szüksége. Olyan volt, mintha vásárolna, ám közben egyetlen lépést sem kellett tennie, és egyetlen fillért sem kellett költenie. El-elbóbiskolt lapozgatás közben, lecsukódtak a szemei, és ilyenkor édes félálomban megvásárolt egy akciós gumimatracot vagy színhibás botmixert. Kiszámolta, hogy pontosan mennyit spórolt (vagyis hogy mennyivel lett gazdagabb), aztán az üzletből kifelé a kukába hajította a terméket, mivel az égvilágon semmi szüksége nem volt se gumimatracra, se botmixerre, se semmi egyébre.

A baltát december 17-én, este fél kilenckor, egy Tesco-katalógusban pillantotta meg. Szokása szerint lustán hevert az ágyon, félálomban lapozgatott. De mikor az ominózus baltához ért, pupillái kitágultak, lustasága nyomban elillant. A balta 14 900 forintról 9499-re volt leértékelve. Raszkó szabályosan megkívánta a szerszámot, és ettől kicsit meg is ijedt. A szokásos esti ernyedtség helyett hirtelen erőt, energiát, sőt tettvágyat érzett magában, és ezt felettébb furcsának ítélte. Mintha három gépi kávét ivott volna meg egymás után: szíverése felgyorsult, ujjai reszkettek, homloka izzadt, arca kivörösödött.

Nézte a színes fotót a katalógusban, és alig bírta magával. Egyebek között ez állt a balta fényképe alatt: „FISKARS X11 balta tűzifa hasogatáshoz, hossza 440 mm, a fej súlya 840 g, összsúly 1075 g, kétszeresen edzett speciális szénacél, formában kovácsolt, könnyen élezhető, a teflonbevonat 25%-kal csökkenti a súrlódást és véd a rozsdásodás ellen, az új fejgeometria jegyében kialakított lekerekített élek megkönnyítik a fej kimozdítását”. Legalább hússzor elolvasta az adatokat. Aztán a rideg számokat már hagyta, és csak a legizgalmasabb szavakra koncentrált, azokat ízlelgette újra és újra: fejgeometria, szénacél, teflonbevonat.

Maga sem értette, mi ütött belé. Pontosán úgy érezte magát, mint tizenkét évesen, amikor az egyik fiú osztálytársa gyűrött, összeragadt lapú, orosz nyelvű Playboyt vett elő az iskolatáskájából a tornaöltözőben. A magazin közepén, a kihajthatós részen vöröshajú asszony állt

négykézláb, a fotó féoldalról készült, az asszonynak óriási mellei voltak, a bimbók finoman érintették a padlót, a nő sima, karamellszínű, mértánian szabályos, gömbölyű fenekén csábítóan csillogott a vaku fénye. Raszkónak akkor is szinte kiugrott a szíve, mint most, elindult a nyálelválasztása, mint most, remegni kezdett, mint most, és merevedése támadt, mint most. Most, 23 évesen, az ágyán fekve, kezében a katalógussal azon morfondírozott, hogy talán ugyanaz lenne a helyes megoldás, mint akkor. Ki kéne vernie a balta képére, mint ahogy akkor kiverte a vörös asszony képére, és akkor az izgalom hirtelen alább is hagyott. Talán most is segítené a maszturbálás. De végül nem verte ki, mert hosszas tünődés után arra jutott, hogy egy baltára kiverni beteg dolog. És ő nem beteg.

Raszkó sose kívánta meg igazán a katalógusban látott termékeket. Csak eljátszott a lehetőséggel, hogy az övéi lesznek. Félálomban megvette a gumimatracot, aztán – még mielőtt bármiféle érzelmi kapcsolat alakulhatott volna ki termék és tulajdonosa között – tíz perc múlva kivágta a kukába, ennyi. De most rettenetesen vágyott erre a baltára. Maga sem értette, miért.

Ugyan miért éppen egy baltára?

Ugyan miért nem egy képkeretre vagy egy kávéfőzőre?

Ugyan mire használhatna ő egy baltát?

Persze volt idő az életében, amikor még nagyon is hasznára lett volna egy balta. Mondjuk, otthon, Kárpátalján még jól jöhetett volna, gondolta Raszkó. Ott fával fűtötték a házat, nem volt központi fűtés, mint itt Pesten. Jó szerszám fél munka, és a vastag rönkök felhasogatásához kell az erős, éles, biztos eszköz. De hát ő már öt éve, tizennyolc évesen eljött abból a kis faluból, ahol felnőtt. Otthagyta a családi házat, az apját, a nevelőanyját, a két testvérét és a három féltestvérét. Sokan voltak abban a házban, olyan volt a népsűrűség, akár egy kaszányában. Négyen laktak egy szűk kis szobában a fiúk, a másik gyerekszobában a két lány, a nappaliban a szülők. Mamának van a legjobb dolga, gondolta sokszor Raszkó, a tágas ég alatt a domboldalon, egyedül. Nincs tömegnyomor, gyerekbőgés, horkolás, hajnali traktorbőgés, kutyaugatás. Csak madárcsicsergés, szellőmuzsika, levélzörgés. Teljes nyugalom a föld alatt.

Raszkó hatéves volt, mikor háztartási balesetben meghalt az édesanyja, esőben vágta disznót, a sokkoló megrázta, az áram azonnal agyonvágta az anyját. A nevelőanyja pár hét múlva költözött hozzájuk. Jó asszony, ugyanúgy szeretett minket is, mint ahogyan a saját gyerekeit, mindennap fasírtot sütött volna, nem rajta múlt, hogy rendszerint a zsíros kenyér se volt elég, gondolta Raszkó.

Otthon, a faluban bizony jól jött volna egy ilyen spéci balta, gondolta Raszkó, nemcsak a favágáshoz, hanem Zinajida ellen is. A kocsmá mellett tartott medve, ha túl sok vodkát itattak vele a vendégek, részeg dühében mancsával tépte szét a dróthálót, kiszökött, és akkor már csak a balta állíthatta meg. Ha meglátta a baltát, elszégyellte magát, és visszakullogott a helyére. Aztán olyan is volt, hogy egy pimasz anyamedve tartotta rettegésben hetekig a falut, betört a portákra, és elragadta a csikókat, teheneket, aprójószágokat. Ha akkor lett volna egy ilyen modern baltám, fejgeometria, szénacél, teflonbevonat, akkor talán még a Kinizsi Okszana is belém szeret. És nem az autószerelő fiába, a Boriszba. De nem volt.

Akkor most már minek? – kérdezte magától Raszkó. Már három éve hot dogos vagyok az Örs vezér téri IKEA áruházban. Csak nem szelhetem fel baltával a kifliket. Különben is, a kiflik hozzám már bevágva érkeznek, és nekem nyolc órán át nincs egyéb dolgom, mint hogy a meleg vízből egy nagyobb fémcsipesszel kihalásszam a virslit, és behelyezzem a felmetszett kiflibe. A mustárt, a majonézt és a ketchupot már a vásárlók nyomják bele a hotdogjukba, mindenki annyit, ahogy szereti. Nem túl lélekemelő meló az enyém, nem túl izgalmas vagy kreatív, de megfizetik. Minimálbér, tébé, és annyi virslit ehetek napközben, amennyit nem szégyellek. És nincs az a virslimennyiség, amennyit én szégyellnék megenni. Aki éhezett már életében, az nem szégyelli az evést.

Raszkó december 17-én este kilenckor felpattant az ágyáról, de a katalógus bámulását nem hagyta abba. Annyira megkívánta a baltát, hogy úgy érezte, rögtön belehal, ha nem lesz az övé. De mire fogja használni? Ezt kell minél gyorsabban kitalálnom, mondta magának határozottan. Cél nélkül nem vehetem meg, de meg akarom venni, tehát meg kell találnom a célt. Valamire biztosan tudom használni ezt a baltát. Fát nem kell felvágnom, errefelé medvék sincsenek. De hát nem lehet, hogy csak erre a két dologra jó egy balta! Biztosan van valami, amire én, városi ember is használni tudom. Tíz percig törte a fejét, előbb idegesen fel-alá járkált a szobában, aztán behuppant natúr színű SOLSTA OLARP foteljébe és a csővé összegurigázott Tesco-katalógussal ütögette a homlokát, hogy jobban menjen a gondolkodás.

Balta, balta, balta! Mire jó még a balta?

Például a karácsonyfa lábának kifaragásához! – kiáltott fel végül diadalittasan. Ez az! Megvan!

Raszkónak, amióta áttelepült Ukrajnából, nem volt karácsonyfája. Otthon, a faluban három méternél alacsonyabb fájuk sosem volt. Rendszerint kettesben mentek az apjával fenyőt vágni a havas erdőbe, közösen választották ki, melyik fa lesz a tökéletes. De Pestre minek karácsonyfa? Raszkó egyedül élt az egérlyukában, egy zuglói egyszobás panelbérleményben. A belmagasság kettő hatvan. Szoba, fürdő, konyha, előszoba – az egész nincs harminc négyzetméter. A konyhában hangyák, a fürdőben csótányok, a szobában penészszag, az előszobában a biciklijé alig fér el. Ebben a nyomortanyában minek költsön fenyőre? Eddig, ha eljött a szenteste, vett egypár üveg kommersz vodkát meg narancslevet, felhívta Szonját, aztán tévézés közben leitták magukat. Dugtak, megint leitták magukat, megint dugtak, lassan eltelt az ünnep. Minek ehhez karácsonyfa? Főleg minek valami ugribugri törpefenyő?

Szonját az IKEA-ban ismerte meg két éve. Az agársovány, húszéves, festett szőke hajú lány télen az Örsön strichelt, és két meló között (rendszerint autókban szopott a parkolóházban) a svéddekhez járt melegedni. Forró tea, hot dog, meg egy kis pisilés, sminkelés a mosdóban, ilyesmi. Raszkó egyszer két virslit tett Szonja hotdogjába, a lány szelíden elmosolyodott, aztán megvárta a fiút a kijáratnál. Akkor kezdődött. Esett a hó, és elsétáltak a Dunáig, ami nagyon messze volt az Örs vezér tértől, de észre sem vették, beszélgettek. Raszkó főleg a falujáról mesélt, az erdőről, a patakról, az állatokról, Szonja pedig a nyolcadik kerületről, ahol felnőtt, és ahol most is lakik három másik lánnyal egy kétszoba-hallos bérleményben. Raszkó, akit a munkatársai csak Ukránnak hívtak, szerencsésnek érezte magát. Igaz ugyan, hogy nem keresett sok pénzt, de se virslire, se nőre nem kellett költenie. Szonja minden hétvégét nála töltötte, és soha nem fogadott el egy fillért se. Raszkó élete kerek volt, megvolt mindene: munka, lakás, étel, ital, nő. Mire is vágyhatott volna még?

És most, december 17-én este fél tízkor eszébe jutott, nem igaz, hogy a balta előtt ne szeretett volna bele egyetlen katalógustermékbe sem.

Két és fél éve lehetett. Meleg kedd délután volt, éppen senki nem állt sorba hot dogért, ami elég ritka, de akkor éppen így volt. Raszkó unalmában az IKEA-katalógust lapozgatta. És akkor megpillantotta a fekete KRAMFORS bőrkanapét. Erezett bőr, letisztult forma, tervezte: Mia Krammelgaard. Munkahelyét otthagya, azonnal a nappalirészlegre sietett, hogy megcsodálhassa a kanapét. Élőben még gyönyörűbb és kívánatosabb volt. Azonnal beleszeretett. Nemcsak a kanapéba, de Miába is. Micsoda név: Mia Krammelgaard, hónapokig ízlelgette. Elképzelte meztelenül a szőke, tejbőrű, svéd tervezőnőt a fekete bőrkanapén szétvetett combokkal. Erre a képre gondolt néha Szonjával való szeretkezései közben is. Olykor az orgazmus pillanatában fel is kiáltott: Mia! Szonja furcsán nézett rá, de nem tette szóvá. Lehet, nem is gondolta, hogy a Mia egy másik nő neve, azt hitte, csak valami spontán örömkítő hangja. Miiiiiaaaaa!!! De Raszkó, bármennyire kívánta is a KRAMFORS bőrkanapét, jól tudta, hogy 389 800 forintja sajnos nem lesz a közeljövőben a kanapéra, még akkor sem, ha némi munkahelyi engedményt biztosan kapott volna a főnökeitől.

December 17-én este tízkor Raszkó hirtelen két dologra is rádöbbsent.

1. Lehet ugyan, hogy 389 800 forintja jó ideig nem lesz, de 9499 forintja azért még akad.

2. A Tesco-áruházak éjjel-nappal nyitva tartanak, így akár rögtön elindulhat, hogy megvásárolja a FISKARS X11 baltát.

Akkor már nem volt nála a katalógus, elhajította, hiszen kívülről fújta: „hossza 440 mm, a fej súlya 840 g, összsúly 1075 g, kétszeresen edzett speciális szénacél, formában kovácsolt, könnyen élezhető, a teflonbevonat 25%-kal csökkenti a súrlódást, és véd a rozsdásodás ellen, az új fejgeometria jegyében kialakított lekerekített élek megkönnyítik a fej kimozdítását”. Felpattant natúr színű SOLSTA OLARP foteljéből, és elindult a baltáért.

Kellemes, tavaszias éjjel volt, langyos szellő, zavart madarak, az ég telepötyözve csillaggal. A troliról izgatottan hívta fel Szonját, aki ugyan már aludt, de a hallottaktól hamar kipattant a szeme. Raszkó ugyanis meghívta karácsonyra, egész pontosan szentestére, és hozzátette, ez most nem a tavalyi meg a tavalyelőtti vodka-dugás kombó lesz, hanem valódi karácsony, fával, ajándékkal, vacsorával, mennyőlzangyallal. Egyszóval fullos. Szonja a vonal másik végén (a nyolcadik kerületi Dankó utcában) sírt a boldogságtól.

Egy héttel később – a Szenteste reggelén – Raszkó és Szonja együtt indultak fát venni a Garay téri piacra. Már nem volt tavaszi idő, a hó ugyan még nem esett, de mínusz 15 fokot mutatott a kültéri hőmérő. Azért mentek éppen a Garay téri piacra, mert az Ukrán kollégái egybehangzóan állították, hogy a legszebb, legnagyobb karácsonyfákat ott lehet kapni az egész városban. Raszkó és Szonja másfél óráig válogattak, gusztálták a fákat, keresték a tökéletest. A fiú egészen úgy érezte magát, mintha az apjával lenne a havas erdőn, vele is mindig hosszan kielemezték, melyik fának milyen hibái és erényei vannak, és végül kiválasztották a tökéletest.

Raszkó annyira elvetette a sulykot, hogy végül egy három és fél méter magas fát választott. De hát ez nem is fér be a szobádba – mondta aggódva Szonja, de Raszkónak annyira tetszett ez a fenyő, hogy a lány nem akart tovább vitatkozni, nem akarta elrontani a fiú örömét, soha nem látta még ilyen boldognak és energikusnak. Majd megdőljtük kicsit – magyarázta Raszkó –, és ha úgy sem fér be, levágok az aljából sitty-sutty, nem téma, kurva jó baltám van, kétszeresen edzett speciális szénacél... és így tovább.

Szonja ekkor hallott először a híres baltáról.

Az óriási ezüstoffenyőt persze ketten sem bírták el, esélyük sem volt arra, hogy tömegközlekedéssel vigyék haza, tetőcsomagtartós taxit kellett hívni. Fél órába telt, mire felkötözték a fát a tetőre, és a fuvardíj is egy kisebb vagyon volt. Ám Raszkó a taxi hátsó ülésén szelíden megsimogatta Szonja arcát, „ne izgulj, csibém, egyszer van egy évben karácsony, ilyenkor pénz nem számít, a virslit úgymint ingyen szerváltam”. Még kacsintott is egyet.

Szonja pár nappal azelőtt elkérte a bejgli receptjét egy idősebb kolléganőjétől, aki mielőtt prostituált lett, cukrászként dolgozott. Az öreg kurvát egymás közt Tina Turnernek hívták, így keresték őt a törzsvendégek is: „Tina nincs kint ma a placcon?” Szokás volt, hogy amerikai sztárokról nevezték el magukat vagy egymást, Szonját például sokan hívták Gwyneth Paltrow-nak, egy strici pedig Stallone néven futott.

Mikor az ezüstoffenyőt felcipelték a lépcsőn a harmadikra, Szonja elővett egy cetlit, amire Tina bejgli receptjét írta, majd nekiállt elkészíteni a vacsorát: frankfurti leves (virslivel), rakott krumpoli (füstölt kolbásszal és virslivel) és mákos bejgli. Már előző nap bőségesen bevásároltak, ezúttal a kommersz vodka helyett minőségi vörösbort vettek. A fát tényleg nem lehetett felállítani a szobában, de Raszkó nem bosszankodott ezen, sőt – legalábbis Szonja így látta – tulajdonképpen örült ennek a fejleménynek. Büszkén vette elő új baltáját, és nekiállt levágni a fenyő lábából.

Előbb lecsapok belőle – mondta boldogan Szonjának –, aztán majd kifaragom a végét, és beleállítom az állványba. Találtam egy rozsdás darabot az erkélyen. Talán az előző bérlő hagyta itt. Vagy a tulajé. Még szerencse, hogy ilyen jó baltám van – mosolygott Raszkó.

Szonját elöntötte a meghittség érzése. Visszament a konyhába és folytatta a Tina-bejgli elkészítését.

Szonja főzött, Raszkó békésen baltázott a szobában, közben szólt a Bartók rádió, Mozart legszebb dallamaiból válogattak a szerkesztők. Délután három előtt pár perccel váratlanul csöngettek, éppen a No. 21. C-dúr közepső, „Andante” tétele szólt. Raszkó végiggondolta elmúlt öt évét. Öt éve lakott ebben a lakásban. Arra jutott, hogy ebben az időszakban összesen hárman csöngettek be hozzá. A postás nem csönget, az fel sem jön a harmadikig, még lifttel se, de a lift amúgy is mindig rossz. A szomszédokat nem ismeri. Egyszer a rendőrség keresett valakit, aki valaha itt lakott, kétszer pedig valami keresztények szerették volna, ha végighallgatja őket, de Raszkó nem hallgatta végig őket, fáradt volt, becsapta az ajtót a keresztények orra előtt, aztán visszafeküdt katalógust olvasgatni az ágyára.

Mikor Raszkó december 24-én délután ajtót nyitott, fonnyadt, rókaképű, elegáns öregasszony állt előtte, alig volt magasabb másfél méternél. A néni bemutatkozott, Raszkó a vezetéknevét nem értette, csak hogy özvegy és Mihályné. A fiú nem beszélt még egyetlen szomszédjával sem, maximum gépiesen köszöntek egymásnak a folyosón vagy a liftben. Máskor talán idegesítette volna, ha valaki zaklatja, de ezen a gyönyörű napon igenis megörült Mihálynénak. Eszébe jutott, hogy behívja, megkínálja vörösborral, és megmutatja neki az ezüstoffenyőjét.

Fiatalember – mondta a néni –, hallottam a kopácsolást, és mivel én egyedül élek, sajnos elég régen, és nincs segítségem, a lányom Kanadában, a fiam Norvégiában él, gondoltam, talán ez a kedves szomszéd fiatalember segít nekem kifaragni a fenyőfám lábát a baltájával,

hogy bele tudjam dugni a fenyőfatartó állványba. Nem nagy az én fám, még egy méter sincs, biztosan pár perc az egész. És nem gondoltam ingyen.

Raszkó büszkén nézett Szonjára, aki kíváncsian dugta ki a fejét a konyhaajtóból. „Látod, már szinte az egész ház tudja, milyen baltám van” – csillogtak a fiú szemei.

Kedves asszonyom – mondta Raszkó –, mi sem természetesebb, egy pillanat alatt megoldjuk a problémát. Ezzel a baltával gyerekjáték lesz, ugyanis ez a balta kétszeresen edzett speciális szénacél... És így tovább, közben ment a szobába a baltáért.

A néni csak lassan tudott menni, mamuszában inkább csak csoszogott, mint járt a folyosó linóleumpadlóján. Percekbe telt, mire odaértek Mihályné ajtajához. Az ajtón pedig volt vagy tízféle zár, heveder, rács és lánc. A néni mindegyiket akkurátusan bezárta, mielőtt átment volna a szomszédba. Raszkó ekkor már kicsit unta a kalandot, itt totojázik, mikor otthon vághatná méretre a fenyőjét, a végén még nem lesz kész vacsorára. Aztán kinyílt az ajtó. Beléptek a négyszobás, tágas panellakásba. Raszkó már az előszobából kiszúrta. Ott volt. A nappali közepén. A fekete KRAMFORS bőrkanapé. Erezett bőr, letisztult forma.

– Mivel tetszik foglalkozni? – kérdezte Raszkó, és érezte, ahogy a hangja elvékonyodik, már alig tud beszélni, lila köd ereszkedik az elméjére. A szíve szinte kiugrott, elindult a nyálelválasztása, remegni kezdett, homloka izzadt, ujjai reszkettek, arca kivörösödött. Szerelme, a szőke, tejbőrű Mia Krammelgaard meztelenül hevert a fekete bőrkanapén szétvetett combokkal.

– Just det skulle jag vilja prata med dig om. På Dramatiska Teatern spelar de Strindbergs Dödsdansen. Skall du köpa biljetterna i förväg?* – kérdezte Mia izgatóan mély, skandináv hangján.

Bár Raszkó ebből egyetlen szót sem értett, azt viszont határozottan érezte, ahogy hímtagja a slicce mögött betonkeményé duzzad.

– Hát. Baráti kölcsönök – válaszolta Mihályné néni cincogós, vén hangján. – Adok-veszek. Zaci. Forduljon hozzám bizalommal, fiatalember, ha készpénzre lenne szüksége. A fa az erkélyen van.

Szonja izgult, nem értette, hol van már ez a fiú. Egy órája elment. Vagy másfél? Mi tart ennyi ideig? Aztán a folyosóról érkező tompa zajokra lett figyelmes. Megmosta a csapnál tésztás kezét, megtörölte a konyharuhában, majd kinyitotta a bejárati ajtót. Akkor látta, ahogy Raszkó egy óriási bőrkanapéval küzd a panelfolyosón. A fiú izzadt, nyögött, de a linóleumszőnyegen alig bírta tolni a hatalmas, dögnehez bútort. Talán ha két métert haladt eddig Mihályné ajtajától.

– És a balta? – sikított fel Szonja a folyosóra kilépve.

– Ennyit a multikról, bazmeg – legyintett bosszúsan Raszkó. – A katalógus azt írta, hogy az új fejgeometria jegyében kialakított lekerekített élek megkönnyítik a fej kimozdítását. Ehhez képest húsz perce nem tudom kirángatni a baltámat az öregasszony tarkójából. Beragadt. Azt a másikat, a kiscsajt, aki közben betoppant, valami unokahúg, már egy KULLA állólámpával kellett agyonbasznom. Most mit állsz ott, mint egy

faszent? Tán letörne a műkörmöd, ha segítenél?

*„Éppen erről akarok veled beszélni. A Drámai Színházban Strindberg Haláltáncát játsszák. Megveszed a jegyeket előre?” (svéd)

Tetszik 4 ember kedveli. Az ismerőseid közül te lehetsz az első.

Kapcsolódó írások:

1. **„A turulokráciát csak akkor tudjuk leváltani, ha...” Botka László a Fapados Szalonban, moderátor Pikó András, hozzászólók Bitó László, Bauer Tamás, Szabó Zoltán, Vitányi Iván** – Miért pont Bugacon találkoztak Bajnai Gordonnal? Botka László Bugac...
2. **Szabó T. Anna: Kőgyerek** Szabó T. Anna Kőgyerek Nina Kicsit off lesz, de...
3. **Szabó T. Anna: Hold** A szeretőmnél vagyok, a neve Valentin. Valentin egy loftlakásban lakik...
4. **Szabó T. Anna: Porcelán** Szabó T. Anna Porcelán Nem tudok megszokni itt. Az...
5. **„Vesztes stratégiát nem építetek, az magától is megvan” – Bajnai Gordon a Fapados Szalonban, moderátor Pikó András, interpellálók Fleck Zoltán, Iványi Gábor, Radnóti Sándor, Várhegyi Éva, hozzászólók Bitó László, Farkas Zoltán, Heller Ágnes, Kemény Emil, Lánosz Vera, Szabó Zoltán, Vitányi Iván** P. Szűcs Julianna Szeretettel köszöntöm Bajnai Gordont sorozatunk második rendezvényén....

Cimkék: Cserna Szabó András